

[Wilhjelm]

Jeg synes også, man kan konstatere, at de enkelte ting, som retsudvalget tager op i forlængelse af ombudsmandssager, som regel ikke bliver besvaret. Da vi fik retsudvalgets liste over ubesvarede spørgsmål ved udgangen af sidste folketingssamling, altså for få uger siden, var det lige præcis de ganske få spørgsmål, retsudvalget i forlængelse af ombudsmandssager havde stillet de forskellige forvaltningsorganer, som var ubesvaret. Det synes jeg også tyder på, at institutionen ikke møder den interesse eller respekt, der kunne være grund til.

Men stadig væk agter vi at stemme for at tage denne beretning til efterretning. Skulle der vise sig nogen som helst mulighed for at styrke institutionens kontrolfunktioner, vil vi meget gerne være med til det, både på det formelle og på det uformelle plan. Det er ikke berettiget at kritisere ud fra, at der er så få sager, der giver anledning til kritik, når vi f.eks. ved, som hr. Bernhard Baunsgaard var inde på det, at omkring halvdelen af sagerne – det er vist endda over halvdelen – må afvises alene af den grund, at de ikke falder ind under ombudsmandens kompetence, da ikke alle klagemuligheder på forhånd er udtømt.

Vi synes også, der kunne være grund til at få vurderet, hvad baggrunden egentlig er for, at antallet af henvendelser til ombudsmanden er faldet med ca. 20 pct. i det seneste år. Er det, fordi folk føler, at det ikke hjælper noget, for han kan komme med nok så mange henstillinger, der sker ikke rigtig noget, eller er det af andre grunde? Regeringen kunne selvfølgelig sige – nu er det ikke så meget denne regerings tid, beretningen drejer sig om – at det er, fordi der nu forvaltes så fremragende, at der slet ikke er nogen, der klager mere. Jeg har mine tvivl om, hvorvidt det skulle være forklaringen.

Så længe ombudsmandsinstitutionen bare en gang imellem kan lave sådan noget, som ombudsmanden gjorde her i foråret vedrørende tilfældet med bæltefiksering i 48 døgn – jeg ved godt, at det ikke hører til den årsberetning, vi behandler i dag – bare de få sager, som jeg ikke kan forestille mig at vi ellers i systemet kunne have skaffet oplyst på den grundige måde, ombudsmandsinstitutionen gjorde det, finder vi, at institutionen er berettiget. Vi kan nok så meget synes, at den er for svag, men det er ikke institutionens fejl, det er de bemyndigelser, man har givet

den, der i så fald er for svage, at forvaltningen retter sig for lidt efter den, at folketingets udvalg tager sig for lidt tid til at behandle de beretninger og indstillinger, man får fra ombudsmanden. Det skyldes en hel masse andre ting, og det vil vi gerne være med til at gøre noget ved.

Der har altså ind imellem været sager, som viser denne institutions store berettigelse, så selv om vi føler, at det kunne være bedre, agter vi altså at stemme for disse beretninger, så længe de ikke indeholder ting, vi synes er direkte fejlagtige.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg kan forstå, at VS ikke har haft lejlighed til at udtale sig i betænkningen, fordi man ikke er medlem af udvalget. Hvad der undrer mig en lille smule for så vidt angår VS, er, om hr. Wilhjelm i det hele taget har læst beretningen igennem. Der nævnes immervæk en sag her, hvor man direkte knægtter ytringsfriheden. Man har taget en så mærkelig og tvetydig stilling, at man på den ene side siger, at censurforbuddet i grundlovens § 77 også gælder i forhold til udtalelser, offentligt ansatte fremsætter på egne vegne, mens man på den anden side længere nede siger: men bare ikke i dette tilfælde. Det drejer sig om en forureningssag vedrørende Hjarbæk Fjord, men jeg kan forstå, at den sluger VS også.

(Kort bemærkning).

Wilhjelm (VS):

Vi sluger aldeles ikke – det burde hr. Knud Lind vide fra de debatter, der har været om offentligt ansattes ytringsfrihed – en begrænsning af denne ytringsfrihed, men det ligger der heller ikke i udgangen på ombudsmandens behandling af den sag, hr. Knud Lind omtalte. Da han har det hele på skrift, kan han jo slå efter; jeg er ikke sikker på, at jeg kan citere ham ordret, men som han selv læste op, gjorde ombudsmanden udtrykkelig opmærksom på, at han ikke fandt forbuddet stridende mod ytringsfriheden, fordi han gik ud fra, at begrænsningerne i de ansattes talefrihed i den pågældende sag kun gjaldt udtalelser på vegne af offentligt myndighed.